

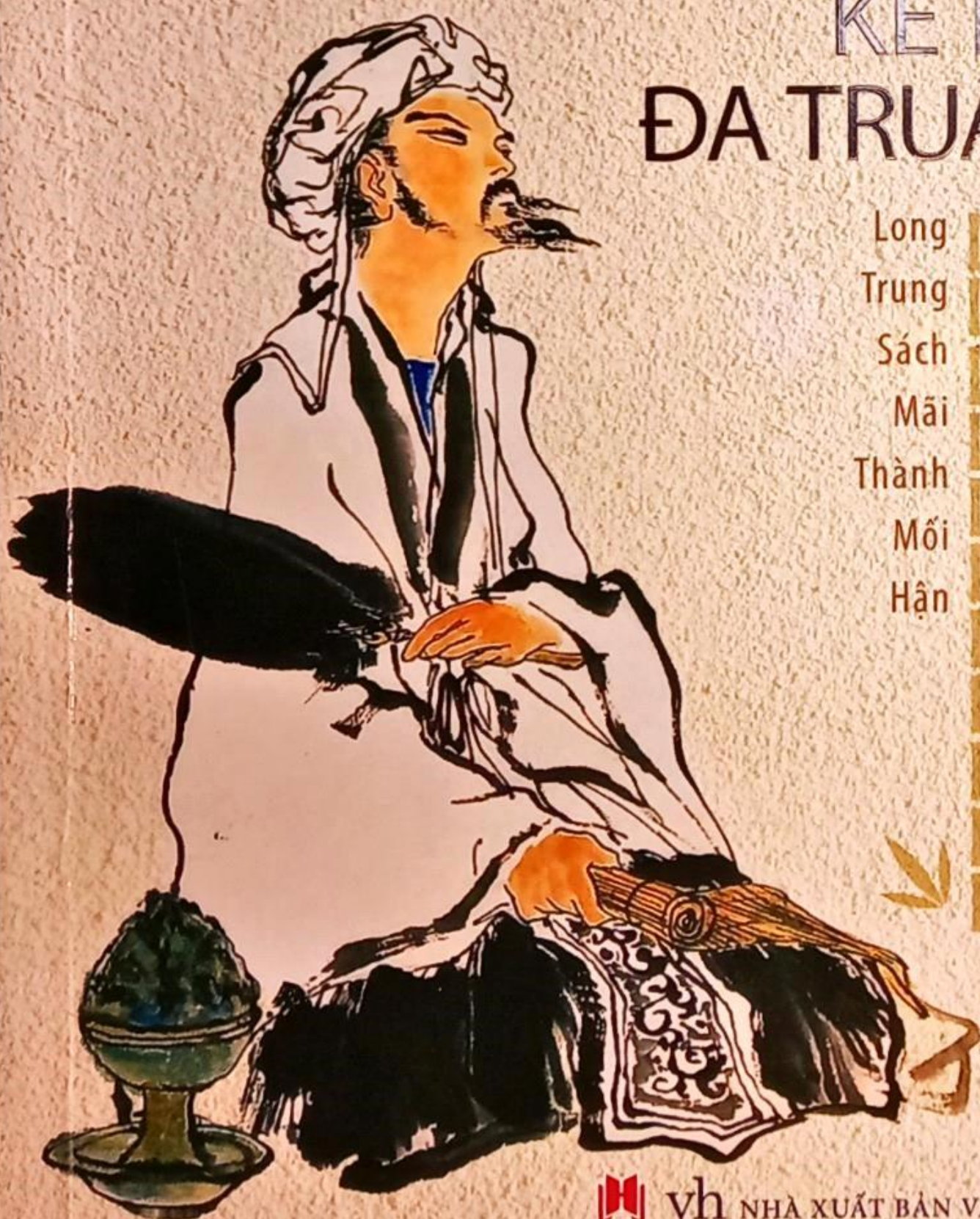
THẨM THẨM - TRƯƠNG ÚC LONG - HOÀNG HÂM

An Lạc Group (Dịch)

GIA CÁT LƯ'NG

KỂ TRÍ ĐA TRUÂN

Long
Trung
Sách
Mãi
Thành
Mỗi
Hận
Bắc
Phạt
Tào
Lận
Đận
Chứa
Xong

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

THẨM THẨM - TRƯƠNG ÚC LONG - HOÀNG HÂM

An Lạc Group (Dịch)

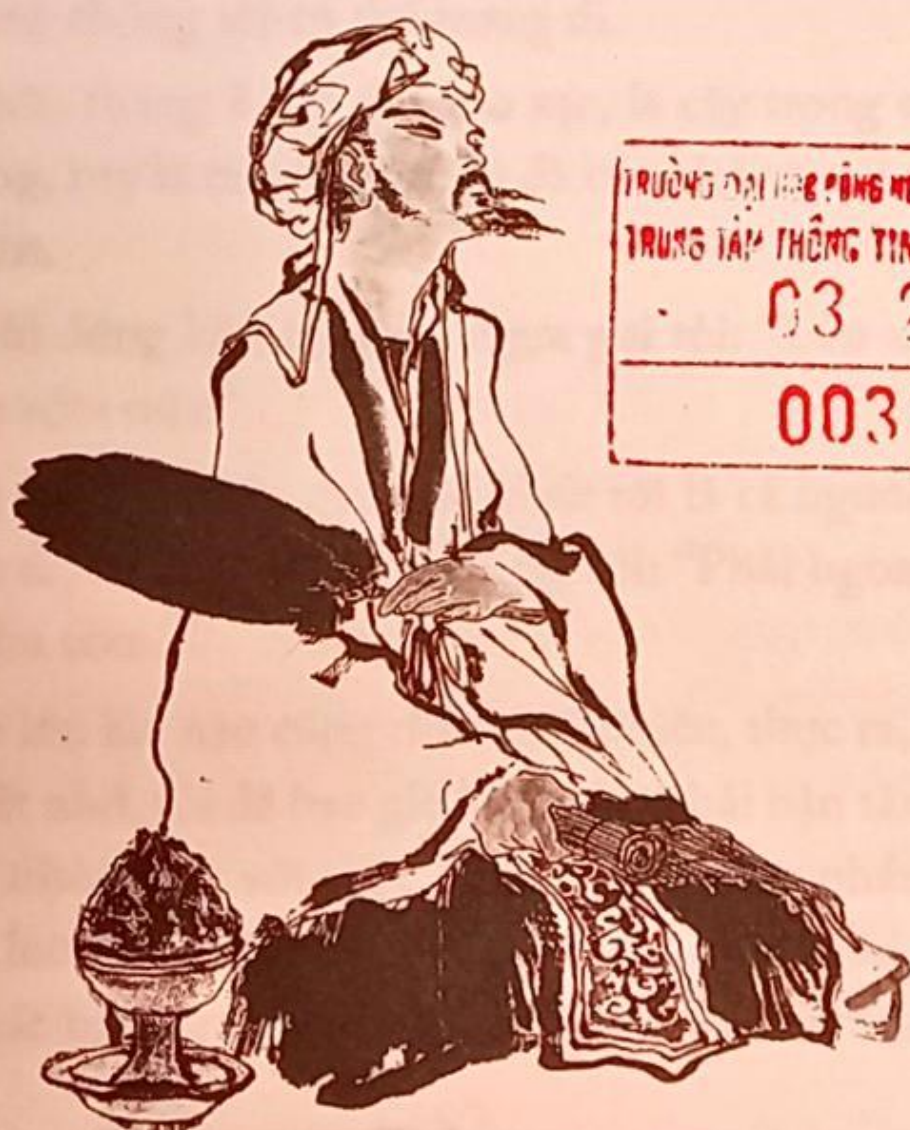
GIA CÁT LƯƠNG

KỂ TRÍ ĐA TRUÂN

Tái bản lần 1

Long Trung Sách Mãi Thành Mối Hận

Bắc Phật Tào Lận Đạn Chứa Xong

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

THẨM SÂU TRONG KÝ ỨC

1

Dăm cái bọc sơ sài đã được chất lên xe, đó là tất cả những gì mà chúng tôi có thể mang đi.

Từ Châu tháng 8 gió thu xào xạc, lá cây trong sân bắt đầu rơi rụng, bay lá tả xuống ao cá đã cạn khô và núi đá phủ đầy bụi bặm.

Chú tôi đứng bên cạnh xe ngựa gọi tôi: “Lên xe thôi, không còn sớm nữa!”

Bà mẹ kế đứng bên cạnh đã khóc tới là cả người, được anh cả dìu đi, run lập bập níu lấy tay tôi: “Phải ngoan nhé, nghe lời chú con...”

Người lớn lúc nào cũng thích nói nhiều, thực ra, từ khi bắt đầu biết nhớ, tôi đã bao giờ khiến họ phải bận tâm đâu? Tôi có trí nhớ tuyệt vời, học hành giỏi giang, phẩm chất đúng đắn, luôn được đem ra làm tấm gương sáng khi những đứa trẻ khác bị lôi ra chửi mắng, nếu tôi đây mà vẫn chưa

được coi là ngoan, thì dưới gầm trời này làm gì có đứa trẻ nào ngoan nữa!

Đi thôi! Đi thôi! Sau khi cha tôi qua đời sáu năm về trước, nơi đây đã không còn là mái ấm yên bình của tôi nữa. Tuy mấy năm qua, chủ tôi luôn tận tình chăm lo cho chúng tôi, nhưng gia cảnh mỗi ngày một tệ. Đầu tiên là bà nội thỉnh linh mất tích, sau đó là quán gia bỏ đi, rồi bà di chuyên quét dọn vệ sinh và ông đầu bếp cũng theo nhau biến sạch. Một hôm, chẳng phải là lễ tết gì, anh cả đang theo học trường Thái học ở kinh thành lại đột nhiên trở về nhà, nói là không có tiền nộp học phí phải nghỉ học thôi...

Đối với tôi mà nói, những điều đó đều chỉ là chuyện vặt, điều khiến tôi buồn phiền hơn cả, đó là mấy đứa bạn trước đây chơi với nhau rất thân, giờ lại ngày càng lạnh nhạt với tôi. Những kẻ trước đây vẫn hay xách túi lớn túi nhỏ tới nhà cậy nhờ cha tôi giúp đỡ, bây giờ đều không cho con cái họ chơi với tôi nữa, lại còn chỉ chỉ trỏ trỏ bảo nhà chúng tôi là phường lụn bại.

Càng đáng buồn hơn nữa, đó là sau khi anh cả trở về, trong mắt của người lớn chỉ còn mình anh ấy, nói anh ấy đầu óc thông minh sáng láng, hiểu rộng biết nhiều, lại ăn ở biết điều, ắt sẽ làm nên nghiệp lớn, tương lai của dòng tộc hoàn toàn trông chờ vào anh ấy. Thế tôi thì là cái giống gì? Lẽ nào trong mắt họ, tôi mãi mãi chỉ là thằng trẻ ranh chỉ biết chơi bời?

Còn nữa, hơn một năm nay, trong thành Từ Châu của chúng tôi đột nhiên kéo đến rất nhiều binh lính, suốt ngày cầm vũ khí chạy náo loạn khắp nơi, giết người phóng hỏa,

làm đủ trò xằng bậy, khiến lòng người hoang mang, gà bay chó chạy. Sau cùng thì gà chẳng bay chó chẳng chạy nữa - tất cả đều bị bọn chúng ăn sạch bách rồi.

Nghe chú tôi nói với mẹ kể rằng, quan mục Từ Châu chúng tôi là Đào Khiêm xích mích với quan mục Duyện Châu là Tào Tháo, mang mấy trăm người già trẻ trong nhà họ Tào ra giết sạch. Bây giờ người ta dẫn quân tới đánh, để trả mối thù không đội trời chung. Thế nhưng, mối thù này lại trả đến mức gấp cả trăm cả nghìn lần - hơn chục vạn dân địa phương chúng tôi đều trở thành bao cát trút giận, hình nhân thế mạng!

Khoảng thời gian đó khiến tôi sợ đến vỡ mật, không muốn rời khỏi nhà một bước. Bên ngoài tường bao chốc chốc lại văng lên tiếng gào rú thảm thiết và tiếng khóc lóc ồn ào, khiến người ta nghe mà khắp người ớn lạnh, rùng rợn tim gan.

Tôi bịt chặt tai, cả ngày trốn tịt trong nhà, nhìn qua ô cửa sổ nhỏ phía trước giường, ngắm lá rụng ngày một nhiều thêm trong sân bị gió lớn giày vò xoáy tít mù trên mặt đất, tâm hồn non trẻ bị bao trùm trong nỗi ám ảnh nặng nề, nơm nớp bất an, hoảng sợ cùng cực. Không biết tình cảnh này đến bao giờ mới kết thúc, không biết những tháng ngày sắp tới còn nguy hiểm đến nhường nào.

Một hôm, chú tôi hồ hởi chạy về nói với chúng tôi rằng, ông sắp nháy việc tới làm thái thú Dự Chương!

Cả nhà chúng tôi chốc lát đã nhốn nháo như chợ vỡ - cuối cùng đã có thể rời khỏi cái địa ngục trần gian này rồi!

Chú tôi mặt khó dăm dăm, ngập ngừng do dự: "À, ờ, số

là... từ đây đến Dự Chương đường xa diệu vợi... người đông quá e rằng bất tiện..."

Mẹ kế sững lại một chốc, rồi nước mắt tuôn ra ông ọc: "Nếu đúng là bất tiện thật, thì tôi sẽ không đi cùng chủ nữa, dù gì, chúng ta chị dâu em chồng cũng nên giữ khoảng cách."

Có thể nhận ra chủ tôi đang đấu tranh nội tâm rất dữ: "Thế nhưng, anh cả mất rồi, làm sao tôi có thể để mình chị ở lại đây được?"

Mẹ kế khóc lóc thảm thiết: "Chủ đã chăm lo cho tôi suốt một thời gian dài, tôi không thể lại làm liên lụy đến chủ nữa..."

Chủ tôi thờ dãi: "Chao ôi, để tôi nghĩ cách xem sao."

Anh cả đứng bên cạnh chọt lên tiếng: "Cháu sẽ ở lại chăm mẹ nhỏ, các em còn bé, cần phải theo chú đến Dự Chương, cháu đã lớn rồi, có thể tự chăm lo cho bản thân, cũng có thể chăm lo cho mẹ nhỏ."

Chủ tôi tần ngần: "Như thế có được không?"

Anh cả rất quả quyết: "Không sao, cháu làm được, mọi người cứ yên tâm mà đi!"

Chủ tôi bất đắc dĩ đưa ra quyết định: "Thế thì, Từ Du, chú trông cậy vào cháu, đợi đến khi chúng ta đến đó ổn định rồi, chú sẽ lập tức cho người về đón."

Chủ tôi quay sang mẹ kế: "Chị dâu, chị hãy ráng chịu đựng ít lâu, tôi sẽ mau chóng thu xếp ổn thoả."

Cuối cùng, chúng tôi đã phải ra đi.

Cuối cùng, chúng tôi đã có thể ra đi!

Trên xe ngựa, còn có em trai và hai chị gái của tôi.

Chú tôi lại an ủi mẹ kể: "Chị dâu, chị hãy bảo trọng, chúng tôi sắp xếp ổn thoả xong, sẽ lập tức quay về đón chị!"

Mẹ kể tràn đầy hy vọng: "Ừ..."

Phu xe vung tít cây roi ngựa, cỗ xe từ từ lăn bánh, bụi đất tung theo móng ngựa chộp mắt đã xoá nhoà tất cả những gì quen thuộc trước mắt tôi.

2

Nhà chúng tôi vốn mang họ Cát. Tổ tiên tôi vào một ngày đẹp trời tự dưng nổi hứng, quyết định chuyển nhà từ huyện Gia đến Dương Đô. Khi vừa mới chuyển tới nơi, người ta nói với tổ tiên tôi rằng, ở đó đã có người mang họ Cát rồi.

Tổ tiên tôi tỏ vẻ khoan dung: "Không sao, cùng họ thân ba phần, thân càng thêm thân."

Nhưng người ta không đồng ý: "Không được, các người phải đổi họ, nếu không thì chuyển đi ngay!"

Chẳng có lý gì mà vừa đến đã phải chuyển đi ngay, đổi thì đổi sợ gì. Ông tổ cũng khá là dễ tính, ngẫm nghĩ một lát rồi quyết định: "Chúng tôi là họ Cát đến từ huyện Gia, thế thì gọi là Gia Cát vậy!"

Nhà Gia Cát chúng tôi cũng là một danh gia vọng tộc. Ngay từ đầu thời Hán, ông nội của ông nội tôi là Gia Cát Phong đã làm quan lớn trong triều, cha tôi Gia Cát Khuê là quận thừa Thái Sơn, chú tôi Gia Cát Huyền là một người

nổi tiếng, giao thiệp rộng rãi, là bạn thân của Viên Thuật, một trong số chư hầu và Lưu Biếu, quan mục Kinh Châu.

Năm Quang Hoà thứ tư, đất nước chúng tôi diễn ra tấn bi kịch loạn trong giặc ngoài. Ở vùng biên giới phía bắc và tây bắc liên tiếp xảy ra các cuộc xâm lăng của người ngoại tộc, triều đình huy động một lượng lớn sức người sức của chống cự, nhưng liên tục bại trận, khiến cho quốc lực suy yếu, kinh tế đình trệ. Nhưng hoàng đế vẫn chẳng hề xót thương cho nỗi thống khổ của dân chúng, xa hoa cực độ, mua quan bán tước, triều chính bỏ bê. Tập đoàn hoạn quan và sĩ đại phu, ngoại thích vì tranh quyền đoạt lợi nên kết thành bè đảng, ngang ngược bức hại phần tử trí thức. Quan lại địa phương bóc lột tàn bạo, không từ thủ đoạn. Dân chúng nghèo khổ cùng cực, không còn sống nổi, các cuộc nổi loạn bùng nổ khắp nơi.

Giữa mùa hè năm nọ, tôi quậy phá tới bởi trong bụng mẹ tôi suốt một đêm rùng rợn mới chịu chui ra. Tuy trước tôi đã có hai chị gái và một anh trai, nhưng một đứa bé mang vôi thì chả bao giờ bị ghét bỏ.

Cha tôi nhìn khuôn mặt bụ bẫm của tôi mà vui mừng khôn tả: “Bà xem nên đặt tên cho nó là gì nhỉ?”

Mẹ tôi mệt bã người, đã mơ mơ màng màng sắp sửa thiếp đi, lại bị cha tôi đánh thức dậy. Lúc này, một tia nắng bình minh xuyên qua song cửa sổ, chiếu xuống giường, khiến mẹ tôi chói mắt, bà cất giọng yếu ớt: “Trời sáng rồi.”

Cha tôi chỉ chăm chăm ngắm nghía tôi, lảng máng nghe

thấy mẹ tôi nói chữ đến “Lượng”⁽¹⁾, bèn đáp: “Lượng... ừ, được đấy, cái tên này rất hay!”

Không sai, tôi chính là Gia Cát Lượng, tự Khổng Minh.

Tôi là con ông cháu cha sinh ra đã ngâm khoá vàng giàu sang từ trong trứng, cuộc sống của gia đình tôi, có thể hình dung bằng một thành ngữ trong truyền thuyết: ăn trắng mặc trơn. Nơi ở của chúng tôi là dinh thự quan lại, tôi lăm chằm tập đi trong khoảng sân rộng thênh thang, bám sát theo sau là vú em và đám người hầu. Mẹ tôi ngày nào cũng chưng diện ngất trời, trên đầu cài chi chít trang sức lấp lánh, vui chơi cùng các quan bà khác. Nhà tôi lúc nào cũng khách khứa nườm nượp, rộn rã cực kỳ, người mang quà cáp tới nhờ vả cha tôi lại càng là xếp hàng rồng rắn.

Nhưng trong một gia tộc sùng chuộng học hành như chúng tôi, có tổ huấn truyền lại, bất kể là ai, cũng phải tiếp nhận nền giáo dục ưu việt và nghiêm khắc ngay từ khi còn nhỏ. Từ khi tôi bắt đầu biết nhớ, anh cả Gia Cát Cán đã theo học chuyên sâu tại ngôi trường tốt nhất của cả nước - trường Thái học. Còn tôi thì ngày lại ngày cầm cuốn “*Luận ngữ*” chữ to ra rả đọc thuộc lòng hết đoạn này đến đoạn khác, cha mẹ dọa dẫm rằng nếu không học thuộc sẽ bị trừng phạt. Nhưng đọc thuộc lòng đối với tôi mà nói chẳng có gì khó khăn, có những đoạn chỉ cần lướt qua một lượt là tôi đã nhớ nằm lòng. Tôi lại cứ ngỡ rằng đó là bản năng của tất cả mọi người, nhưng khi nhìn thấy rất nhiều đứa bạn vì không học thuộc nổi nên bị ăn thước quẩn đít mà khóc lên

⁽¹⁾ Trong tiếng Hán, “lượng” có nghĩa là sáng.

oe oe, thì tôi bắt đầu lơ mờ cảm thấy mình có chút gì đó khác người.

Tôi biết đi chưa được bao lâu thì mẹ lại sinh ra một cậu em trai, tên là Quân⁽¹⁾. Không biết là cha mẹ cảm thấy sự có mặt của nó đã cân bằng được tỷ lệ giới tính trong gia đình, hay là muốn nhắc nhở chúng tôi sau này khi phân chia gia sản không được thiên vị, hay là muốn nói cho chúng tôi biết rằng sự xuất hiện của nó sẽ san sẻ bớt sự quan tâm của cha mẹ đối với chúng tôi.

Khi tôi vẫn chưa hết băn khoăn về cái tên “Quân” của nó, thì mẹ tôi đột nhiên biến mất! Hơn nữa, trải qua một quãng thời gian rất dài vẫn không thấy bà trở về. Tôi khóc lóc đòi cha đưa đi tìm mẹ, thoát tiên, cha tôi sầm mặt, lặng thinh không nói, sau đó cũng khóc nhè theo tôi: “Lượng ngoan nào, mẹ con đã chết rồi, bà ấy không thể chăm sóc con được nữa...”

Người ta thường nói, con không mẹ như cỏ mọc hoang, vì không muốn để mấy anh chị em chúng tôi biến thành đám cỏ, cha tôi đã tìm cho chúng tôi một người mẹ kế.

Dường như tất cả lại trở về đúng quỹ đạo, chúng tôi lại là một gia đình hoàn chỉnh. Nhưng ngày vui thường ngắn chẳng tày gang, hoặc giả là ứng với lời nguyên “hồng nhan bạc phận”, mẹ kế đến nhà chúng tôi chưa được vài năm thì cha tôi lại qua đời...

Còn chưa kịp tỉnh lại sau cơn đau đớn, thì nhà chúng tôi

⁽¹⁾ Trong tiếng Hán, chữ “quân” này có nghĩa là đồng đều, quân bình, cân bằng.

lại phải đối mặt với khó khăn thực tế nhất - không có tiền. Trụ cột chính của gia đình thành linh đổ xuống, không còn nguồn chu cấp kinh tế, mấy anh chị em chúng tôi và mẹ kế rơi vào cảnh “miệng ăn núi lở”.

Không bao lâu sau, cái gì có thể bán được đều đã đem bán sạch, cái gì có thể đổi được đều đã đem đổi hết, những thứ đáng tiền trong nhà ngày một ít dần. Mẹ kế tôi vốn dĩ ngỡ rằng gả vào nhà quan lớn thì nửa đời sau tha hồ ăn sung mặc sướng, giờ đây ngày ngày khóc than, rửa mặt bằng nước mắt, than vãn vận mệnh éo le. Điều này khiến tôi vô cùng bức bối. Đặc biệt là sau khi ra ngoài đi một vòng trở về, bị người ta xì xầm bàn tán đủ điều, lại nhìn thấy khoảng sân - đã từng là thiên đường tuổi thơ của tôi - do lâu ngày không có người dọn dẹp mà um tùm cỏ dại, khiến tôi chỉ muốn chửi toáng lên: “Là thằng khốn nào đã trộm mất cái chìa khoá vàng của tôi?”

Càng ngày tôi càng không muốn ra ngoài, tôi không chịu được ánh mắt thương hại của người khác, cũng không chịu được những ánh mắt lạ lùng đổ dồn vào sau lưng tôi.

Thấy tôi suốt ngày ở lì trong phòng, lúc thì ngồi chờ đợi, lúc thì bồn chồn bức bối, chú tôi cuối cùng cũng đã không nhịn nổi nữa: “Lượng này, cháu có biết ông tổ Gia Cát Phong không?”

Tôi chả có hứng gì với chuyện này: “Cháu có nghe cha kể lại, sao thế chú?”

Chú tôi vẫn kiên nhẫn: “Ông tổ từng nhậm chức ở bộ Giám sát Trung ương, ông tính tình cương trực, không sợ

MỤC LỤC

Chương 1: Thăm sâu trong ký ức	5
Chương 2: Những ngày tháng ở Long Trung	27
Chương 3: Quá khứ oanh liệt của đại ca tôi	48
Chương 4: Ngã rẽ cuộc đời	68
Chương 5: Một tia hy vọng trong bước đường cùng	98
Chương 6: Lần đầu đánh bại Tào Tháo	125
Chương 7: Thâu tóm căn cứ địa Thực Trung	162
Chương 8: Đối nội là sở trường của tôi	193
Chương 9: Đại ca xưng vương	228
Chương 10: Đánh mất Kinh Châu	255
Chương 11: Đại ca uỷ thác con côi	285
Chương 12: Làm tổng quản thật chết mệt	319
Chương 13: Là bạn sẽ luôn bên nhau	346
Chương 14: Bất Mịch Hoạch, bình Nam Trung	370
Chương 15: Chuẩn bị bắc phạt	402
Chương 16: Chính thức khai chiến	429
Chương 17: Đánh tới Lạc Dương	456
Chương 18: Tôi đã đi tới điểm tận cùng	487

GIA CÁT LƯỢNG - KỂ TRÍ ĐA TRUẬN

Dịch giả : **An Lạc Group**

(Đặng Minh Thuý, Bùi Thị Hương)

Hiệu đính : Chu Thanh Nga

Mọi góp ý về nội dung xin gửi về: contact@anlac.edu.vn